

Zîmbește/mă !

Arbatel

Ci minunînd să mă cutreier zeu
Să-mi caut neîncetat mirarea
Într-un rotund misterios de curcubeu
Să regăsesc din plin iertarea !

Să mă cuprind de parc-aș fi întreg
Niciicînd pierdut de patimi sfișiate
Să mă prefac apoi că înțeleg
De ce nu am în viața ta întîietate...

Să mă scufund adînc într-un înalt ca zarea
Îngenunchind ades fălosul Eu
Să uit definitiv Uitarea...
Trezindu-mă în Dumnezeu !

Chiar dacă sînt un plîns de vise nesecate
Precum o umbră de Orfeu
și-n lumea ta nu am prioritate,
Zîmbește-mă Acum, că ne-om iubi mereu
O clipă-n plus pe lîngă... o Eternitate !